

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Pigen, som traadte paa Brødet

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098737047104/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Som Aarene gik deroppe, nede var der ingen Forandring, hørte hun sjældnere Lyd derovenfra, der blev tait mindre om hende; da fornam hun en Dag et Suk: »*Inger! Inger!* hvor har Du bedrøvet mig! det sagde jeg nok!» Det var hendes Moder, som døde. 5

Hun hørte sit Navn stundem nævne af sit gamle Herskab og det var de mildeste Ord, at Huusmoderen sagde: »Mon jeg nogensinde seer Dig igjen, *Inger!* man veed ikke hvorhen man kommer!»

Men *Inger* begreb da nok, at hendes skikkelige Huusmoder [29] aldrig kunde komme, hvor hun var.

Saaledes gik der igjen en Tid, lang og bitterlig.

Da hørte *Inger* igjen sit Navn nævne og saae oven over sig ligesom to klare Stjerner skinne; det var to milde Øine, som lukkede sig paa Jorden. Saamange Aaringer var gaaet fra den- 15 gang, den lille Pige græd utrøstelig over »*stakkels Ingers*«, at det Barn var blevet en gammel Kone, som nu *For Herre* vilde kalde til sig, og netop i denne Stund, da Tankerne fra hele Livets Sum igjeflede sig, huskede hun ogsaa, hvorledes hun som lille Barn havde maattet græde bitterligt ved at høre Historien om 20 *Inger*; den Tid og det Indtryk stod saa lyslevende for den gamle Kone i hendes Dødstime, at hun ganske høit udbrød: »Herre, min Gud, mon ikke ogsaa jeg som *Inger* tidt har traadt paa din Velsignelsens Gave og ikke tænkt derved, mon jeg ikke ogsaa er gaaet med Hovmod i mit Sind, men Du har i din 25 Naade ikke ladet mig synke, men holdt mig oppe! slip mig ikke i min sidste Stund!»

Og den Gamles Øine lukkedes og Sjælens Øine aabnedes for det Skjulte, og da *Inger* var saa levende i hendes sidste Tanker, saae hun hende, saae, hvor dybt ned hun var dragen, og ved 30 det Syn brast den Fromme i Graad, i Himmeriges Rige stod hun som Barnet og græd for *stakkels Inger!* de Taarer og de Bønner klang som et Æcho ned i den hule, tomme Skal, der omsluttede den fængslede, piinte Sjæl, denne overvældedes af al den aldrig tænkte Kjerlighed ovenfra: en Guds Engel græd [30] over hende! hvorfor blev det hende forndt! den piinte Sjæl ligesom samlede i Tankerne enhver Jordlivs-Gjerning, den havde øvet, og den bævede i Graad, som *Inger* aldrig havde kunnet græde dan; Bedrøvelse over sig selv fyldte hende, hun syntes, at for hende kunde aldrig Naadens Port aabnes, og i det hun i 40 Sønderkauselse erkjendte det, lyste i det samme en Straale ned i Afgrundssvalget, Straalen kom med en Kraft stærkere end Solstraalen, der optøer Sneemanden, som Drengene reiste i

Gaarden, og da, langt hurtigere end Sneefnokken, der falder paa Barnets varme Mund, smelter hen som Draabe, forundstede sig *Ingers* forstenede Skikkelse, en lille Fugl svang sig med Lynets Zikkak op mod Menneskeverdenen, men angst og sky var den for Alt rundt om, den skammede sig for sig selv og for alle levende Skabninger og søgte ihast Skjul i et mørkt Hul, den fandt i den forfaldne Muur; her sad den og krøb sammen, skjælvende over hele Kroppen, Stemmens Lyd kunde den ikke give fra sig, den havde ingen; den sad en lang Stund, før den med Ro kunde see og fornemme al den Herlighed derude! ja, en Herlighed var det: Luften var saa frisk og mild, Maanen skinnede saa klart, Træer og Buske duftede; og saa var der saa hyggeligt hvor den sad, dens Fjerkjortel saa reen og fiin. Nei, hvor alt Skabt dog var frembaaret i Kjærlighed og Herlighed. Alle de Tanker, der rørte sig inde i Fuglens Bryst, vilde sjunge sig ud, men Fuglen smægtede det ikke, gjerne havde den sjunget, som i Foraaret Kukker og Nattergal. *Vor Herra*, som hører ogsaa Ormens lydløse Lovsang, fornam her Lovsangen, der løftede sig i Tanke-Accorder som Psalmen klang i *David's* Bryst, før den fik Ord og Melodi.

I *Dage og Uger voxte og svulmede disse lydløse Sange, de maatte komme til Udbrud, ved det første Vingelag i god Gjærning, en saadan maatte øves!

Nu kom den hellige Julefest. Bonden reiste tæt ved Muren en Stang og baudt et utersket Havreknippe derpaa, at Himmels Fugle ogsaa kunde have en glad Jul og et glædeligt Maaltid i denne Frelserens Tid.

Og Solen stod op Julemorgen og skinnede paa Havrekjærven og alle de quiddrende Fugle de fløj om Maaltids-Stangen, da klang det ogsaa fra Muren opi, paa den svulmende Tanke blev til Lyd, den svage Pippen var en heel Glædeshymne, en god Gjærnings Tanke var vakt og Fuglen fløj ud fra sit Skjul; i Himmeriges Rige vidste de nok hvad det var for en Fugl!

Vinteren tog alvorlig fat, Vandene vare dybt frosne, Fuglene og Skovens Dyr havde deres trange Tid paa Føden. Den lille Fugl fløj hen paa Landeveien, og der i Sporene af Slæderne søgte og fandt den ogsaa hist og her et Korn, paa Bedestederne fandt den et Par Brødsmler, af dem aad den kun en enkelt, men kaldte paa alle de andre forsultne Spurve, at de her kunde

24 *Dage] m. mgl.; Tanker A-D og SS 54. *Brix III 425 konjicerer Dage. Lin. 24 og 29 har Tanke(r), der kan have distraheret forfatter eller sætter.* 25 Himmels] Himlens G. 29 de fløj fløj C.